

“Jo sóc **classista**, i tu també”

N'hi ha que el comparen amb Josep Pla i d'altres que, només de sentir-ho, se n'esgarrifien. Escriu diàriament a 'Avui' i 'e-notícies'. Col·labora al programa radiofònic 'El Rosari de l'Aurora', d'Ona Catalana. Salvador Sostres (Barcelona, 1975) és, probablement, l'articulista més polèmic del país. I, també probablement, el més llegit.

—És un poema nou i ja se'l sap?
—Gràcies. Com diu Valentí Puig en el seu esperat nou llibre de poemes, hem d'assumir el protocol dels anys, perquè la vida té tota la raó.

—Sí... ahir me'l va regalar. A la meua vida hi ha dos moments que són molt feliços. Un és el dia que tinc taula al Bulli. No és per una qüestió de *pijeria*, com la gent es pot imaginar. Ferran Adrià és el geni viu més important que hi ha al món. El seu discurs és profundament immortal. L'altre, quan dino amb Valentí Puig. És un home d'una sofisticació intel·lectual i d'una gentilesa i d'una amabilitat i d'una memòria que em plau tant i que em fa sentir tan bé, que no ho puc suportar. És absolutament superior a mi.

—Humilitat?
—Naturalment. Sempre. Jo, davant dels genis només faig que aplaudir. I aplaudeixo molt, a la meua vida.

—Ha dit que no és un *pijo*...
—Et contesto a l'inrevés: hi ha un tipus de gent, diguem-ne a favor, que em diu que sóc valent. I els responc: no; és que jo no pago hipoteca. Ni sóc un *pijo*, ni sóc valent: sóc una persona que treu profit de la seva situació. Si a mi m'agrada Armani, per què no hi haig d'anar? Anar a Armani és ser *pijo*. I anar a Zara no ho és? La diferència són els euros? Qui no es preocupa de comprar-se la roba que li queda millor?

—Però no va presumint de marca.
—És que Armani no és una marca; és una idea. I ha fet molt per la dona. Va crear el vestit pantaló perquè una senyora pogués anar a una reunió professional i, en acabat, a sopar amb el

mateix vestit. Això és facilitar la vida de les persones. Dius: a partir d'un preu. Naturalment. Però és que a Barcelona considerem car un vestit de 2.000 euros. Perquè som una província. Però a les ciutats normals no es veu car. Total, no està fet per a les minyones.

—No comenci...
—Jo no començo. Si et molesta la veritat, canvia-la, però jo et dic com van les coses. Si hem de fer la revolució, digues-m'ho: tinc un tanc a Rosselló-Balmes; on el tens tu? [Riu]

—En una carta al director, que el definia com a classista...

—Jo sóc classista, i tu també.
—El que passa és que som de classes diferents.

—Exacte. I al cap i a la fi, la classe menys trànsfuga és la meua.

—Aquella carta veia curiosos que els seus articles ocupessin, al diari, la secció del...

—...servei.
—Se l'ha llegida!
—Aquesta sí. Hi ha tres coses que no puc suportar: la gent que, quan escriu, cita Oscar Wilde; la que fa bromes amb els cognoms; i la que fa jocs de paraules. Jo vaig demanar estar a l'agenda. A l'*Avui* en diuen "Serveis i oci". Bé, i què? És un joc de paraules.

—Per què a l'agenda?
—A mi m'agrada fer un tipus d'article que no té tradició a la premsa catalana. Imagina que passa alguna cosa greu, que Marçal Sintes fa el seu article impecable, i jo, a sota, surto explicant que m'he follat una tia i...

—Per cert: per què ho ha de dir?
—Si intento explicar com és la vida d'un home normal, amb els seus privi-

“La militància feminista em posa nerviós. No he vist mai una causa tan justa tan mal representada”

legis i les seves mancances... ha d'entrar-hi el sexe, naturalment.

—I les persones amb les quals se'n va al llit estan d'acord que escrigui d'elles?

—[Sonor glop de gintònic] Prenc algunes proteccions, a part del preservatiu. Ara, jo no dic mai mentides; als articles, no.

—Sap que un conegut gairebé m'ha retirat la paraula només de saber que venia a entrevistar-lo a vostè?

—Ho sento. Posa'm a parir a l'entrevista; serà una manera que te la torni.

—Home...

—Per una amistat es poden fer coses. Jo les faria: crec que les lleis de l'amistat estan per damunt de la justícia.

—Se sent odiat?

—No em preocupa el que la gent pensa de mi. Jo dono valor al que pensa Valentí Puig. O Ferran Adrià. O Lluís Prenafeta. O Macià Alavedra. O Vicent Sanchis. O Enric Sòria. Mira, quan el jutjaven per veure si *Retrat de Dorian Grey* incitava a l'homosexualitat, li van preguntar a Oscar Wilde si pensava que, des del punt de vista d'un home ordinari, l'obra podia ser considerada una proclama a favor de l'homosexualitat. I ell va respondre: “Ignoro quines són les idees dels homes ordinaris.”

—És un provocador?

—Es provoquen els altres. A mi em preocupa escriure, fer una literatura que estigui a l'alçada de la vida que passa. I els odis, les provocacions... tot això és legítim, però no em correspon a mi, sinó als lectors, als quals agraeixo sempre que em llegeixin: tant als que m'estimen com als que m'odien.

—Que el llegeixen tots.

—També és cosa seva. Ignoro per quin motiu ho fan.

—N'hi ha que han dut a terme “vaga de Sostres”.

—Però hi tornen. No ho poden evitar. Per sort, és més fàcil desenganxar-se d'altres drogues realment perilloses. No entenc com la gent pot llegir algú per empenyar-se. Jo poso els discos que m'agraden, vaig a les ciutats que m'agraden... A mi, Olot em fa por: no hi vaig! És que els pobles em fan pànic. Vic: terror. Una paüra absoluta. No m'agraden les ciutats amb menys d'un milió d'habitants. No puc suportar dormir en un poble. Em va bé per una hora, sempre que tingui una manera clara de marxar. Aquesta poètica de la gent que vol desconnectar, quan la història de la humanitat és la d'aconseguir estar connectats, és absurda!

—Som humans perquè ens separem de la natura?

—Clar. A mi, la natura em comença a interessar amb un vidre al davant. El meu gran paisatge natural és una gasolinera (és per culpa de Hopper, que les va pintar molt bé). M'agrada l'olor de gasolina, l'asfalt, la pressa, la civilització. La millor cançó de bressol és una ambulància passant pel carrer.

—!!

—És que jo vaig a urgències per si de cas! Si hi ha molta gent, me'n vaig per no empenyar, però, si no, dic que tinc coses horribles: m'agrada l'estètica de les urgències. Que vingui una infermera amb tot d'aparells, ciència, progrés, que et toca, et mesura, t'ausculta... De vegades faig veure que m'he fet mal, perquè una de les coses que més em fascinen són les radiografies.

—Però la radioactivitat és perillosa...

—Què ha de ser! També és perillós el gintònic i ens agrada molt.

—És una persona prou insòlita.

—Jo em trobo “sòlit”. Em sorprenec poc a mi mateix.

—Però s'ho passa bé.

—Ric molt. A Occident, i entre la gent solvent, el riure està molt desprestigiada. És aquell aspirar a “la plenitud”, mirar l'infinit... són aquells crítics amb pipa... Bé, però jo crec que riure és suficient. Ens fa bons.

—I com se sent quan algú escriu “Salvador Sostres és un imbècil”?

—[Glop de gintònic] Aquest senyor també té dret a l'expressió de les seves idees. Però em sorprèn que qui diu això, a continuació em recrimina a mi que sóc un mal educat.

—La família sempre és important?

—[Un altre glop de gintònic] No. Són molt importants la meua mare i la meua germana. Ja està. Diguem que tinc una relació inexistente o no bona amb d'altres parts de la meua família. Però la meua mare, sí. Jo no estaré mai sol: faci el que faci a la vida, encara que em converteixi en l'assassí més sinistre de la humanitat, hi haurà la meua mare que tindrà cura de mi. I aquesta és la riquesa. La gent pensa que és una qüestió de diners —possiblement perquè no en tenen—, però no és així. M'agraden i me'ls gasto, però és prova superada, els dono per descomptats.

—De vegades sembla que menystingui qui no en té.

—No ho faig, però és evident que hi ha diferències, que l'accés a una determinada informació que té una persona que participa d'uns certs luxos no és tan fàcil per a una altra gent.

—Hi ha gent amb diners que són uns ignorants absoluts. I a l'inrevés.

—Naturalment. Espero que partim de la base que jo no sóc un ignorant. Jo aprofito al màxim totes les meves possibilitats. En el fons gasto molt pocs diners en comparació amb d'altra gent: no m'agraden els vaixells ni els avions ni els cotxes. Trobo absurda la gent que parla de cotxes. És com parlar del vàter! Només faltaria que no n'hi hagués, però ja està. I n'hi ha que parla fins i tot de bicicletes! Crec que Catalunya és un país de gent que no treballa i amb temps per a qualsevol cosa.

—Ho diu vostè?

—Sí, perquè jo treballo molt. Busca algú que escrigui dos articles diaris, que el llegeixin a tots dos llocs, i que a sobre se'n vagi a la ràdio cada dia. Potser la gent que dóna lliçons de “laboriositat” treballa mitja jornada i vés a saber què fa. I això és un monstre, eh? Hi ha un nivell que no pots baixar. Si et ve de gust parlar de colors, de senti-

ments, de nòvies, i cau la que cau en la política, què has de fer? Au, a la selva! Penses que no m'haig d'enfrontar a situacions complicades per escriure el que escric? Jo no disparo mai contra els febles, sinó contra gent que pot tornar-s'hi; i, de vegades, ho fa.

—I fereix?

—Ho han intentat, però no ho han aconseguit. És que tinc molta sort, jo; tinc una llet que no me la mereixo. Jo crec que Déu, si és que existeix, no es va esmerçar gaire, a l'hora de fer-me. Però, no sé si per pietat, em va posar un exèrcit d'àngels de la guarda a treballar per a mi. "Full time."

—Quina aspiració professional té?

—Cap ni una. Dec ser l'única persona del món que no vol res més. Ni vull fer novel·les, ni vull anar a la pàgina dos, ni a *The New York Times*. No podria estar millor: vaig als restaurants que vull anar,estic amb la gent que vull estar, escric a la pàgina que vull escriure del diari on vull escriure amb el director que vull escriure amb les condicions en què vull escriure. A l'*e-notícies*, exactament igual. A la ràdio, també. L'únic que podria dir: que em paguin una mica més pel que faig.

—Diu que no aspira a fer novel·les...

—No, no... ja n'he fet una, i fora.

—Per què?

—Perquè no en sé.

—I no en pot aprendre?

—La Coco Chanel deia que es triomfa amb el que no s'aprèn.

—Pertant, es dedica als articles de premsa.

—És on em sento bé. Ara farà una cosa més extensa, amb un altre escriptor, Jordi Cabré: narracions sobre dones.

—Però si diuen que vostè és misogin!

—No és veritat: misogin és el que odia les dones. I jo les estimo molt. Però la militància feminista em posa molt nerviós. No he vist mai una causa tan justa tan mal representada.

—El Consell de la Informació de Catalunya es va posicionar en contra seva...

—Qui? No reconec aquesta autoritat. Qui és aquesta gent? Què han fet a la vida? Què han aportat a la història del periodisme, a la història de la llibertat d'aquest país? Absolutament res.

"De vegades algú em truca perquè anem a dinar. Però, escolta'm, com vols anar a dinar amb algú que t'ha dit el que jo t'he dit? No hi ha dinar. Governar bé i jo parlaré bé de tu."

—Perdona: si vols ho discutim, però aquesta és la meva idea. La Montserrat Minobis no és ningú per donar-me lliçons de res. Aquesta dona és la vergonya nacional de Catalunya. Ja n'hi ha prou de tractar els botxins com a víctimes. S'ha acabat aquesta gran enganyifa del progressisme.

—Per què s'enfada tant?

—Perquè són uns miserables. Només volen la llibertat d'expressió perquè els donin la raó, no creuen en la democràcia ni en res: només en ells mateixos i en la seva supervivència econòmica. Ni tan sols moral: econòmica.

—Qui es pren pitjor que l'enfoqui als articles?

—Com més estúpid, pitjor. De vegades algú em truca, per demanar-me que anem a dinar, que m'explicarà... Però, escolta'm, com vols anar a dinar amb algú que t'ha dit el que jo t'he dit? No hi ha dinar: governa bé i jo parlaré bé de tu.

—No pensa que de vegades ofèn?

—Sí, a qui vull ofendre.

—Creu que passarà a la història?

—M'encantaria no fer-ho; sóc el fruit d'aquest temps i d'aquest país, i ja està.

—Cap vocació de transcendència?

—Tinc vocació de riure. M'hauria agradat haver contribuït a fer que hi

hagués un Govern nacionalista, per exemple. No ho hem aconseguit. Ja ho aconseguirem a les pròximes; o mai, tampoc no és la meva feina.

—Té alguna causa?

—No m'agraden els "abusananos". Crec que les persones no són pacifistes, que la supervivència es basa en la competició. Segurament allà on tu voldries anar ja hi ha una altra persona. Per tant, perquè tu hi arribis, és necessari que l'altre cessi. Per exemple, suposo que hi ha gent que, legítimament, aspira a tenir una columna a l'*Avui*.

—Més de la que li ho confessarà.

—Normal. Ells lluitaran per tenir-la, i jo lluitaré per conservar la meva.

—I qui es preocupa d'arreglar una mica el món?

—Mira, jo crec que el liberalisme és com la música de Bach. La música de Bach —ho diu l'Arcadi Espada i té tota la raó— no t'arregla els patiments ni et millora les eufòries: les endreça. I el liberalisme, com Bach, endreça. Naturalment que m'agradaria que la gent s'entengués. Ho canta Serrat: seria fantàstic que coincidíssim, que et deixessis convèncer i que fossis tal com jo sempre t'he imaginat. Però clar, jo això t'ho puc cantar a tu i tu m'ho pots cantar a mi; per tant, ja la tenim.

Núria Cadenas